

Ook van Yvonne Jagtenberg:

Piet de kat die wil weten wat hij wél mag eten

Mijn huis is jouw huis (Kinderboekenweek-prentenboek 2023)

Ik ben Pippi niet! (Bronzen Penseel 2022 & Prentenboeken Top 10 2023)

Hup Herman! (Gouden Penseel 2020 & Thematitel 2024)

Kop op, Herman! (nominatie Boekenpauw 2020)

Mijn wonderlijke oom (Gouden Penseel 2019)

Hondje de enige echte (Zilveren Penseel 2016)

Het goede leven van Hondje de enige echte

Klein Geitje kan alles

Klein Geitje en Bruin Bokje

Balotje bij de dokter (Vlag en Wimpel illustraties 2006)

Balotje en het paard

Balotje en Sinterklaas

Balotje op zwemles

Balotje op vakantie

Eerste druk 2024

© 2024 tekst en illustraties Yvonne Jagtenberg

© 2024 voor deze uitgave:

Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV,

Postbus 317, 2000 AH Haarlem, e-mail: info@gottmer.nl

Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV maakt deel uit

van de Gottmer Uitgevers Groep BV

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Letterbeeld omslag: Yvonne Jagtenberg

Vormgeving: Arno Kranenborg

ISBN 978 90 257 8044 9

NUR 273

yvonne jagtenberg

de wirwarwexels

GOTTMER
Haarlem

inhoud

de koude-poten-ziekte	9
de lente	15
het papiertje	21
soep-zooi	29
een woord	35
de was	40
het verkeerde been	46
geel	52
taart	58
o denneboom	65
muziek	71
gevangen	76
bramen plukken	82
een klusje	88
appels	94
mooie hoed	100
picknicken	106
eikeltjes	112
beste vriend	119

de koude-poten-ziekte

Een nieuwe dag is begonnen. Een koude dag, dat wel. De wirwarwezels worden wakker.

‘We moeten eruit!’ zegt Bub.

‘Ik blijf in bed,’ zegt Arti.

‘Waarom?’ vraagt Bub.

‘Mijn ene poot is koud,’ zegt Arti.

‘Ben je ziek?’ vraagt Bub.

‘Nee, ik heb één koude poot,’ zegt Arti.

En hij draait zich nog een keer om.

Bub stapt uit bed. Hij loopt naar de hoek van de kamer. Hij pakt een mat en legt die op de grond, naast het bed.

‘Je moet eruit, Arti,’ zegt hij. ‘Bewegen.

Bewegen is gezond!’

‘Ook als je één koude poot hebt?’ vraagt Arti.

‘Bewegen is overal goed voor!’ zegt Bub.

Hij strekt zijn voorpoten en buigt een paar keer door zijn knieën.

Arti gaat rechtop in bed zitten.

‘Misschien heb ik wel een enge ziekte!’ zegt hij.

‘Dat kunnen we opzoeken,’ zegt Bub.

‘Opzoeken?’ vraagt Arti. ‘Waar dan?’

‘In het boek van de enge ziektes,’ zegt Bub.

Hij loopt naar de boekenkast. En hij pakt het dikke boek vol met ziektes.

‘Misschien heb je de koude-poten-ziekte,’ zegt hij.

‘Bestaat de koude-poten-ziekte echt?’ vraagt Arti.

‘Alles bestaat,’ zegt Bub. Hij bladert door het boek.

Arti rilt. Het idee, een ziekte...

‘Stop maar met zoeken!’ gilt hij. ‘Ik kom wel uit bed.’

Als Arti naast zijn bed staat, ziet Bub meteen wat Arti mankeert. ‘Je mist één sok,’ zegt hij. Arti kijkt naar zijn poten. Hij ziet het nu ook. Een poot met sok, de andere zonder.

‘Misschien ben ik per ongeluk met maar één sok aan gaan slapen?’ zegt hij.

‘Of die sok is kwijtgeraakt in bed,’ zegt Bub. Arti en Bub gaan op zoek naar de sok, maar in bed ligt hij niet.

Onder het bed ook niet. En in huis ligt van alles dat rood is, maar geen sok van Arti.

‘Ik geef het op,’ zegt Bub. ‘Je sok is kwijt. Verdrietig is het wel.’

‘Waarom heeft een wezel eigenlijk sokken?’ moppert Arti. ‘Van het hebben van sokken raakt een wirwarwezel alleen maar meer in de wirwar.’

Hij kruipt zijn bed weer in. ‘Ik blijf wel hier vandaag, met mijn koude blote poot.’

‘Dan maak ik een lekker kopje warme

eikeltjeskoffie,’ zegt Bub. ‘Daar krijg je vast ook warme poten van.’

Bub wil een paar eikeltjes pakken uit de la, maar de eikeltjes lijken ook al te zijn verdwenen.

‘Waar zijn de eikeltjes?’ roept Bub naar Arti.

‘Die liggen in het keukenkastje!’ roept Arti terug. Gelukkig weet hij dat nog wel.

Maar Bub ziet geen eikeltjes, wél een rode sok. De rode sok van Arti! De sok zit vol lekkere eikeltjes.

‘Ik weet het weer,’ zegt Arti. ‘Toen ik gisteren eikeltjes ging rapen, pasten ze niet meer in mijn poot, maar wél in mijn rode sok. Zo handig!’

Arti schudt snel de eikeltjes uit de sok en trekt hem aan.

En dan is er koffie!

Lekker warme sokken aan allebei je wezelpoten en een heerlijk bakkie eikeltjeskoffie, daar knapt een wirwarwezel van op.

‘Gelukkig heb ik niet écht de koude-potenziekte,’ zegt Arti.

‘Gelukkig niet,’ zegt Bub. ‘Kunnen we zo lekker gaan bewegen.’

de lente

Bub wordt wakker. Een zonnestraal schijnt op zijn kop.

‘De zon is er!’ roept hij.

Bub springt uit bed en kijkt door het raam naar buiten.

‘Eindelijk is die heerlijke warme zon er weer, wat heb ik daarnaar verlangd!’

Hij maakt een klein rondedansje in huis.

‘Oh ja, de zon schijnt,’ zegt Arti. ‘Geen koude poten meer!’

Bub gooit de voordeur open en loopt op zijn sokken naar buiten. Hij snuift de frisse lucht op, alsof hij de zon kan ruiken.

‘Ik denk dat de lente is begonnen,’ zegt hij.

‘De lente...’ mompelt Arti. Hij komt naast Bub staan. ‘Wat was er ook alweer in de lente?’ vraagt hij.

‘De lente maakt iedereen blij!’ zegt Bub. ‘De vogels gaan eieren leggen en er komen nieuwe blaadjes aan de bomen.’

Nu weet Arti het weer. ‘En er komen mooie bloemen in de tuin,’ zegt hij. ‘Fijn!’

‘En in de lente kun je lekker buiten spelen,’ zegt Bub.

‘En zwemmen?’ vraagt Arti. ‘Kan dat ook in de lente?’

‘Ja, zwemmen, wat een goed idee!’ zegt Bub.

‘Ik ga gelijk onze zwembroeken pakken.’

Hij holt naar binnen.

Arti holt achter hem aan.

Even later staan de wirwarwezels voor hun kledingkast.

‘Waar zouden onze zwembroeken zijn?’ vraagt Bub.

‘Geen idee,’ zegt Arti.

Hij trekt zomaar iets van het stapeltje met kleren uit de kast.

‘Hé, dat is mijn sjaal!’ roept Arti. ‘Mijn lekkerste sjaal, die was ik kwijt!’ Hij doet hem snel om.

‘En wat hebben we hier?’ vraagt Bub. ‘Wat een mooie trui. Zou ik die nog passen?’

Bub trekt de trui aan. Hij past precies. En hij zit nog lekker ook.

‘Maar waar zijn nou onze zwembroeken?’ vraagt Arti.

‘Gewoon nog even doorzoeken!’ zegt Bub.

Wat een hoop kleren hebben ze toch. Sjaals en mutsen, jassen en truien. De wirwarwezels willen alles passen! De kast wordt leger. Maar waar zijn de zwembroeken gebleven?

Dan weet Bub het weer!

‘Ik heb ze expres in een doos onder het bed gestopt,’ zegt hij. ‘Dat leek me handig voor als we een keer wilden gaan zwemmen!’

‘Héél handig!’ zegt Arti.

Bub haalt de doos tevoorschijn. De wezels trekken hun zwembroek aan, óver alle andere kleren heen die ze net aan hebben gedaan!

Hup, nu snel naar buiten. Want daar is het lente.

Maar als Bub en Arti buiten komen is de zon alweer weg.

En zo zonder zonnestralen is het best koud.

Gelukkig hebben de wirwarwezels veel kleren aan!

Daar zitten ze nu, op hun bankje voor het huis. Geen zon, maar wel een lekker kopje warme eikeltjeskoffie.

‘Fijn hoor, die lente,’ zegt Arti.

‘Ik zei het toch,’ zegt Bub, ‘de lente maakt je blij!’

het papiertje

‘Bub, waar is mijn broek?’ vraagt Arti.

‘Die heb ik gewassen,’ zegt Bub. ‘Hij hangt buiten aan de lijn.’

Arti loopt naar buiten en haalt zijn broek van de lijn. Hij trekt hem aan.

Hé, wat is dat? Er zit iets in zijn broekzak. Een hard wit ding, van papier.

Wat voor papier is het?

Heeft hij het zelf in zijn zak gestopt?

Arti weet het écht niet meer.

Het was vast belangrijk, anders had hij het niet bewaard.

Maar als Arti het papier openvouwt, staat er helemaal niks op. De letters zijn verdwenen.